

Pakinoita

toimituksen takaovelta

Kyllä äiti tietää

Ajatus harhailee eilisessä elokuvassa, katse ikkunassa ja en voi olla kuuntelematta seuraavan toimistohuoneen puhelinkeskustelua. Ahdista va tosi asia on, että kiertävä pääkirjoituksen kirjoitusvuoro on taas pysähtynyt kohdalleni ja tuskanhiki nousee, kun minuutit kuluvat eikä tekstiä vain synny.

Ajatussolmu on tuttu tilanne kaikille, mutta jokaisella on oma tapansa aukaista se. Joku ottaa kupin kahvia, toinen luottaa hermosauhujen voimaan ja kolmas jatkaa ruudun tuijottamista odottaen ihmettä tapahtuvaksi. Kun en juo kahvia, polta tupakkaa tai usko ihmeisiin, niin minä otan luurin käteen ja soitan äidille.

ON TÄYTTÄ PUPPUA, etteikö kolmeakymmentä lähestyvä aikuinen voisi vielä luottaa, että äiti tietää kaiken, tai ainakin hän tietää jonkun joka tietää. Äidiltä voi kysyä sokerikakun ohjeen, häntä voi konsultoida lääkärikäynnin tarpeellisuudesta tai pyytää neuvoja ihmishuoneongelmiin.

Äidillä ei ole enää auktoriteettia kieltää tai määrätä, mutta usko äidin neuvoihin on edelleen vankka, sillä onhan vuosien kokemus todistettavasti opettanut, että äiti tietää mistä puhuu.

ON TÄYTTÄ PUPPUA, etteikö kolmeakymmentä lähestyvä aikuinen voisi vielä luottaa, että äiti tietää kaiken, tai ainakin hän tietää jonkun joka tietää. Äidiltä voi kysyä sokerikakun ohjeen, häntä voi konsultoida lääkärikäynnin tarpeellisuudesta tai pyytää neuvoja ihmishuoneongelmiin.

Äidillä ei ole enää auktoriteettia kieltää tai määrätä, mutta usko äidin neuvoihin on edelleen vankka, sillä onhan vuosien kokemus todistettavasti opettanut, että äiti tietää mistä puhuu.

ÄITINI EI OLE TOIMITTAJA, vaan pyörittelee numeroita ja lakipykälöitä työkseen. Siitä huolimatta hän kuuntelee pääkirjoitusahdistukse-

” Kun en juo kahvia, polta tupakkaa tai usko ihmeisiin, niin minä otan luurin käteen ja soitan äidille.

ni, eikä huomauta kertaakaan, ettei hän ole kirjoittamisen ammattilainen, vaan minä. Hän ei tuputa valmista ratkaisua eikä käske kirjoittaja jostain tietystä aiheesta, vaan aukaisee ajatussolmuni kyselemällä ja ehdottamalla, kunnes oivallan sen itse.

Äihe oli pyörinyt koko ajan ajatuksissani, mutten vain ole saanut jalostettua sitä sopivaan muotoon.

ÄITI HOITI ASIAN aivan kuten kaksikymmentä vuotta sitten, kun halusin lähteä kavereiden kanssa telttaretkelle kertomatta mihiin. Hän alkoi kysellä, että entä jos jotain sattuu, ettekä voi soittaa kotiin (siihen aikaan kumisaappaat olivat Nokian tunnetuin tuote). Tai jos tuleekin ukkoskuuro ja salama iskee puihuhun teltan lähelle.

Ääneen sitä ei tietenkään voinut sanoa, mutta minuakin alkoi pelottaa ja yhtäkkiä idea ei tuntunutkaan niin hyvältä kuin aluksi, vaikei sitä tietenkään voinut sanoa ääneen. Tuhisten tyytymättömyyttäni hyväksyin tarjouksen, että voimme mennä kavereiden kanssa kesämökille muutamaksi päiväksi.

PÄÄKIRJOITUS VALMISTUI ajallaan ja kesämökillä saimme niskaan ukkosmyrskyn, emmekä uskaltaneet avata verhoja koska pelkasimme, että pallosalama tulee sisään.

Olin helpottunut, ettemme olleet lähteneet telttailemaan, sillä sateella pari päivää pienessä teltassa olisi ollut tuskin kokemus. Se on varmaa, että sisulla olisimme siellä teltassa kuitenkin istuneet, sillä silloin ei voinut vielä myöntää, että äiti oli taas oikeassa.

kesätoimittaja
Marjo Pihlajaniemi
marjo.pihlajaniemi@
auranmaanviikkolehti.fi

AV 22.6 '06